

Informasjonsbehov vedrørende diabetesbehandling hos eldre pakistanske kvinner i Oslo

Mahmood KQ*, Abuelmagd W, Håkonsen H, Toverud EL. Fagområde samfunnsfarmasi. Avdeling for farmasi, Farmasøytisk institutt, Universitet i Oslo.
Sykehusfarmasøyt ved Ullevål sykehus

Bakgrunn og hensikt: I løpet av de siste fire decennier har innvandring til Norge økt eksponentielt. Likevel er det blitt gjort lite forskning på legemiddelbruk blant innvandrere i Norge. Prevalensen av diabetes blant kvinner med pakistansk bakgrunn bosatt i Oslo er så høy som 25 – 28%¹. Bedre forståelse om hva som er utfordringene tilknyttet dette, hva som savnes av legemiddelinformasjon, og hvilke former denne informasjonen bør ha, vil kunne medføre riktigere legemiddelbruk. Hensikten med denne studien var å undersøke hva pakistanske kvinner selv mener de har behov for vedrørende informasjon om diabetesbehandling.

Metode: Nittito pakistanske kvinner i alderen 45-80 år (gjennomsnitt: 60 år) ble rekruttert fra områder av Oslo og omegn med høy andel ikke-vestlige innvandrere. Rekrutteringen fant sted mellom oktober 2013 til mars 2014 med hjelp fra blant annet Diabetesforbundet, ulike pakistanske kvinnegrupper, moskeer og seniorsentre. Potensielle deltakere mottok skriftlig og muntlig informasjon før invitasjon til studien, på eget morsmål om nødvendig. Det ble utført personlige intervjuer, de fleste på urdu, ved bruk av et strukturert spørreskjema bestående av 65 lukkede og 16 åpne spørsmål. Svarprosenten var 95%.

Resultater: Det var 36 % av kvinnene som klassifiserte sin egen helse som dårlig eller meget dårlig. Over halvparten av deltakerne visste ikke hvilken type diabetes de hadde. To tredjedeler av deltakerne hadde en eller flere i sin nær familie med diabetes. Majoriteten av deltakerne hadde andre sykdommer og/eller risikofaktorer i tillegg til diabetes, først og fremst hypertensjon og hyperkolesterolemi. Når det gjelder kulturelle barrierer var det en stor andel av deltakere som var klar over at de ikke behøver å faste under ramadan ved sykdom, men 15% fastet likevel. Flere rapporterte at de ikke ville ta legemidler dersom de inneholdt svinegelatin. Når det kommer til språklig barrierer viste det seg at hver tredje kvinne var analfabet og omtrent halvparten hadde en skolegang på maksimum 10 år. Seksti av de nittito deltakere oppga et behov for hjelp til å forstå skriftlig informasjon om diabetes. Tre av fire deltakere ønsket å bli ekspedert av en urdotalende person på apoteket og 80% etterspurte skriftlig informasjon på eget morsmål.

Konklusjon: Når det gjelder informasjonsbehovet vedrørende diabetesbehandling av eldre, pakistanske kvinner i Oslo, så man store utfordringer. Denne studien viste at slike pasienter hadde et komplisert sykdomsbilde som medførte dårlig egenvurdert helse og dårlig kontroll på sykdommen sin. Utdannelsesnivå var svært lavt noe som gjør at de kun kan nyttiggjøre seg muntlig informasjon og på eget språk. Studien viste også at religion var en barriere.

¹ Jenum AK et al: Ethnicity and sex are strong determinants of diabetes in an urban Western society: implications for prevention. Diabetologica (2005) 48(3): 435-9.